

יין ושכר אל תשת אתה ובניך

התורה מתרת לנו לשתות יין. כמו שמותר לאכול בשר ולהינות מכל מיני מטעמים ומעדנים בעולם, שבראם הקדוש ברוך הוא אך ורק כדי להנות בהם בני אדם, ולמען נספר תהילתו בכל עת ועונה. וברור, שכל דבר בבריאה לשיעורין ניתנו, ומי שעובר הרבה על הגבול, או ממעט הרבה מן הגבול, מכניס עצמו להשלכות לא-רצויות. אבל חכמינו ז"ל קבעו שעיקר השקפת האדם חייב להיות פאזיטיוו. כלומר כשלוקח כוס יין בידו, אינו אומר: "...אוי לי, ווי לי, אהה לי, שאני שותה יין, אנא שא נא פשעי וחטאתי ברוך אתה ד' חנון המרבה לסלות. אלא אדרבה שמח מאד, שברא ד' פרי הגפן (פרי היינו graperen. גרפן=עץ הגפן) ומודה ומשבח לד' שברא פרי כזה שיוצא מעץ הגפן [שיכולים לסחוט ממנו מיץ שנתהפך למשהו מיוחד, וכששותין אותו, מקבלין הנאה מיוחדת שנקרא "היין" ובלשון הקודש "שמחה"]

והנה כשנחקור בכתבי הקודש, אנו רואין הרבה אזהרות והרחקות משתיית היין. וכאילו הכתוב מלמד אותנו "השותה יין אין רוח חכמים נוחה הימנו..." וזה נזכר בפרשת נח שנשתכר ומשהו לא-טוב קרה. וכן בבנות לוט. בפרשת נזיר. פרשתנו. בני יונדב בן רכב לא שתו יין ושיבחם הנביא [ירמי' לה]. בספר משלי וקוהלת מדובר כמה פעמים על גנות היין. עים כל זה יש לדעת כי "משתה" פירושו שתיית יין [יחד עים שאר מאכלי-סעודה, אבל עיקרו הוא היין!!] וכן ביוסף הצדיק, וישתו וישכרו עמו. נמצינו למידין: מי ששותה יין במדה, בזמנים ומקרים מיוחדים, הרי זה משובח. כי נהנה ושמח מחמתו, ולתכלית זה [שיינהו בני-אדם] בראו הקב"ה. אבל מי שעובר על המדה, משחית חייו ובא לידי דברים מקולקלים. ונכון להתרגל להזדהה עים כל פרט ופרט ממיני הנאה שברא הקב"ה. כגון כשנכנס למקווה חמה, יסב פניו אל הכותל [כדיי שלא יבא לידי ריב ומצהה...]. ויאמר: [לא יחשוב!] כמה טובה מקווה זו! ברוך

המקום שבראו [יכול לאמרו בידיש- אך גם בלשון הקודש שרי] כששותה קפה וטובה, כמה גישמאק קפה זו! וכן כשמתעורר משינה ארוכה וטובה ומרגיש גוט אוסגעשלאפען, יהלל לד' בפה בכל לשון שרוצה. וזה בדיוק "המאה ברכות" שתיקנו חז"ל, רק מחמת ההרגל וקביעות המטבע, נתהפך כל אלו הברכות לפורמלטי, עד שהפסקנו לחשוב ש"מתיר אסורים" שיכולים להניע כל מוסקל ומוסקל, וכ' על כן אים נתרגל לברך על הנייות העולם שעולים למאות [אך יש לעשות לאט לאט כמו כל exercise חדש] אפשר במשך הזמן לשלב "ולהכניס" הכל, או רוב, בק' ברכות [כגון בברכת יוצר המאורות, אפשר ל"הכניס" כל מין "כח האש" וכן כח אלקטרי או בטרי. ויכול להסתכל על הסלפון, ולהודות לד' שהמציא דבר כזה]

קצת הלכות: בכריתות יגיש מחלוקת בפירוש הכתוב "יין ושכר אל תשת" לת"ק אסור אפילו גרייפ דזוס, ואפילו כל שהוא. אך אין חייבין מיתה [כשעובדין] רק רביעית יין. לר' יודא אסור אפילו שאר דברים המשכרין ולדוגמה: דבש, תמרים, חלב [נראה: דברים המעייפים משמע ליה לר"י]

ומיתה חייבין רק על יין. עוד נזכר בתענית יז שבני משמר אסורין לשתות יין כל השבוע, ביום [ובני בית-אב, אפילו בלילה] ומי שמכיר משמרו, אסור אפילו בזמן הזה! שמא ייבנה בית המקדש.

חידת השבוע: כתוב בפרשה זו דרש דרש משה [עיין בחומש בנאודותיו] איפה יש עוד פעם במקרא, צירוף זו? (כמובן, בפעולה verb אחר)

פתרון שבוע שעברה: המן לא היה בן המדתא! כך מבואר בירושלמי יבמות פ"ב ה"ו, ובמדרש אגדת אסתר פרשה ג. ולא נזכר שם אביו.

יש סיכוי גבוה מאד, שגיגע לכל הפחות לאחד מהם, את המנה ששלח! (63 ושליש אחוז!) הדרך לחישוב, נא שלח הודעה ל weeklygilyon@gmail.com